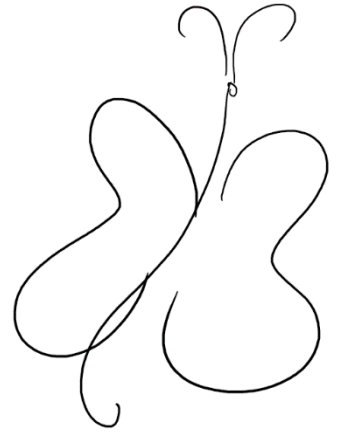
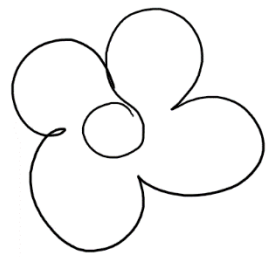

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri Transparente

Revistă de creație literară a copiilor
(cu apariție bianuală, în format electronic)

ISSN 2734 - 7745

ISSN-L 2734 – 7745

Redactori: Alina Jiman, Cătălina Cocan

Coperta 4: Andreea Turc, Ștefania Socoșan

Date de contact: narcisa.cocan@gmail.com

Nr. 4 – martie 2022

Colectivul redacțional (în ordinea alfabetică a prenumelor):

Adina Julean

Alessia Cătană

Alexa Gaznar

Andreea Turc

Anita Ungar

Antonia Burca

Antonia Pop

Aris Băran

Bogdan Vânătu

Cristian Urs

Daria Vlad

David Cioază

Denis Năsui

Denissa Ciacoi

Gabriel Lazăr

Luca Stănică

Mateo Dolha

Maria Marcu

Mădălina Sabo

Natalia Cioancă

Raul Pop

Rita Ghițulescu

Sara Talpoș

Sofia Sîngeorzan

Tania Roboș

Tudor Cir-Pop

Cuvânt înainte

Revista *Povestiri Transparente* s-a născut în pandemie, în anul școlar 2020-2021, sub forma unui proiect de strângere de fonduri pentru copii cu boli grave de la Asociația Magic.

De atunci încoace, multe s-au schimbat...

La numărul 3, în decembrie 2021, aveam deja beneficiari suplimentari (Asociația Autism Transilvania, Asociația Down-CER), către care s-au donat sume mai mici sau mai mari (adunate, cât de-o felie de Rai).

Ne frecam mânuțele de bucurie că, puțin înainte de numărul 4 al Povestirilor, parcă-parcă se prefigura finalul pandemiei. Ne-am pus pe povestit cu prietenii de la Arca lui Noe, care îngrijesc animăluțele nimănui, și ne pregătisem să prezentăm dăruitorilor noștri și poveștile unor beneficiari neafiliați unor asociații (dar care ne puteau dovedi, prin documente medicale, situațiile pentru care aveau nevoie de sprijin suplimentar).

A început războiul, nu departe de noi...

Am hotărât să dăruim Povestirile atât celor pentru care fuseseră ele pregătite, cât și oricui ajută refugiații din Ucraina (fie donând o sumă oarecare către o asociație de profil, fie cumpărând haine / medicamente / alimente și trimițându-le către graniță).

Cum puteți ajuta, în oricare din variantele de mai sus?

1. a. Cine dorește să ajute copiii speciali poate dona orice sumă către aceste asociații:

Asociația Magic (RO23RNCB0132142511010001),

Asociația Autism Transilvania (RO20BTRL06601205H34389XX),

Asociația Down-CER (RO89RNCB0301115958730001).

1. b. Cine dorește să ajute animalele fără stăpân, poate dona orice sumă către Asociația Arca lui Noe (RO98BTRL01301205920949XX).

1. c. Cine dorește să ajute refugiații din Ucraina, poate dona orice sumă către Crucea Roșie (RO76BRDE410SV07590484100) sau un coș de cumpărături către asociațiile care transportă lucruri necesare până la graniță.

2. Dovezile donațiilor (poză, în cazul coșului de cumpărături) se vor trimite pe adresa de mail povestitransparente@gmail.com

Important: Vă rugăm să specificați, la detalii ale plății, “Donație Povestiri Transparente_localitate_județ”. (Vă rugăm să specificați și localitatea dumneavoastră de domiciliu, pentru a vedea care e întinderea darului nostru și al vostru – credem că e mai mult decât doar Cluj-Napoca / localități din zonă, dar, până nu ne spuneți, n-avem de unde să știm.)

3. În cel mai scurt timp, dăruitorul va primi, în semn de mulțumire, revista Povestiri Transparente, în format electronic.

Pentru că Magia este în fapte, rugăm elevii, profesorii, părinții, prietenii școlilor noastre să ne ajute, povestind altora despre proiectul *Povestiri Transparente*.

Mulțumim mult!

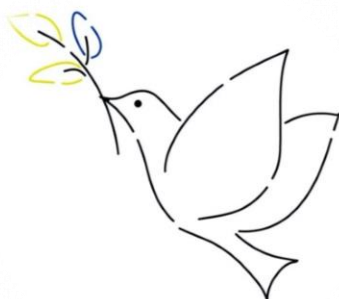
Despre război

Se apropie Paștile, momentul când, pe vremuri fără război, oamenii se strâneau unii lângă ceilalți, într-un moment de reiterare a iertării aduse în lume de Mântuitorul.

Nu avem căderea de a îndemna acum către iertare – credem că nu avem acest drept, de a trece cu vederea (fariseic, epidermic și neatent), durerea enormă, produsă de cineva asupra altcuiva decât noi înșine.

Noi, Alina și Cătălina, redactorii Povestiri Transparente, ne delimităm ferm de tot ce înseamnă agresiune armată, de tot ceea ce produce suferință și moarte. Dacă scriem despre bunătate și iertare, este pentru că ne-o dorim în lume (măcar de acum înainte, când pandemia pare a fi pe ultima suflare...) Și da, în vreme de durere, alegem să ne refugiem în poveste, acolo unde copilul interior este liniștit și apărat de rele.

Cătălina vă va spune povestea lui Silviu Lung, iar Alina vă va spune povestea lui Sasha.

Povestea lui Silviu Lung

Silviu Lung este, s-ar putea să știți, un fotbalist. De pe vremuri. De pe când pe mine mă creșteau bunicii din partea mamei, Mama Mina și Moș Petrică. Contemporan cu Veta Biriș, Angela Similea, Mirabela Dauer sau Liviu Vasilică (cântăreți de muzică populară sau ușoară al căror repertoriu se rula, zilnic, la televizor, la unicul post de televiziune de prin anii 85).

Silviu Lung a căzut de pe șopru în curtea noastră. După ce-a aterizat în curte, a fugit roată-roată, să încerce să se ascundă, dar nu mai avea unde... Era al nostru, căzuse la noi. Șopru, adică, era o limbă de pădure, aflată mai sus cu mult decât curtea noastră betonată, deci urecheatul nu mai avea cum să se întoarcă la cuibul lui. L-am hrănit, ne-am împrietenit cu el. Sărea așa, șmecherește, cu picioarele din spate în lateral și ziceau bunicii mei „Ăsta parcă-i Silviu Lung!” Nici nu l-a mai chemat altfel vreodată. Silviu Lung a rămas în curte la noi o vară-două...nu mai știu cât, dar știu cum: întins pe jos, la soare, așa cât să stea cu capul pe el o fetiță de pe vremuri. Se mira Buna de mine: „Tu, fată, ăsta-i iepure sălbatic și l-ai îmblânzit, de stă cuminte, să-ți pui capul pe el...”

Silviu Lung e amintirea mea despre cum vietatea pădurii s-a lăsat îmblânzită.

Omul, oare, când se va îmblânzi?

Povestea lui Sasha

Ruslan cel credincios, Ruslașa sau Sashenka este un câine ce a apărut într-un moment în care trebuia să umple un gol, să devină prezență în viața cuiva, să invadeze un spațiu, mai precis, o bucătărie. E vorba de bucătăria de la țară, dar, până să ajungem acolo, Ruslașa s-a ivit la cinci săptămâni în apartamentul meu. Mami s-a întors într-o după-masă cu un pui de saint-bernard în brațe. Cel mai mic dintre cei opt pui ai Mișei.

Prima noapte a petrecut-o dormind în brațele mele. A fost variantă de ghiozdan timp de două săptămâni, după care nu s-a mai oprit din crescut. Nu își mai prea încăpea în alintul de Mic Prinț. Bucătăria de la bloc i-a rămas mică, iar consecința a fost mutarea lui la țară.

Sasha ocupă sub patul din bucătărie sau zona de lângă sobă. Sub sobă e prea mare să încapă. Pisiul se strecoară printre lemne, iar Sasha rămâne la gura sobei, ocupând jumătate din bucătărie atunci când doarme și se alintă că îi e frig.

Ruslan a rămas să își arate credincioșia față de unchiul meu. Un unchi cu **un pisoi și un câine** sau cei doi copii care îi **îmblânzesc** bătrânețea.

Despre autori

Cei mai mulți dintre autorii *Povestirilor Transparente* sunt copii din clasa a III-a B.

Dragii de ei, au intrat, unul după celălalt, în cabinetul de limbi moderne, unde Teacher îi aștepta, pe rând, să îi dicteze câte o poveste. Pe un scaun frumos de povestitor, cu hârtiuța în față (unii) sau cu povestea în minte (alții), copiii noștri au spus sau au inventat povești. Unele dintre acestea au ieșit din tainele sufletelului cu mult mai tumultuos decât reușea Teacher să scrie, cu mult mai multe detalii decât s-a putut nota (fără a opri prea des povestitorul cel pornit să-și spună povestea).

Copiii din Clasa Magică de anul acesta (ai doamnei învățătoare Simona Morar, pe care noi tare, tare o iubim) au scris povești cu animăluțe.

N-or fi ele chiar ca cele scrise de Frații Grimm, dar nici departe tare nu-s! Pentru că le unește dragul de poveste, bucuria de a reda un amestec de întâmplări din care rămâne, la final, precum zahărul în ceai, drăgălășenia - atât a animăluțului, cât și a stăpânului.

Alți autori ai *Povestirilor Transparente* sunt copiii mari ai școlii: cei care au aflat că **lumea oamenilor se rupe într-un război**. Ei au scris despre pace, ca antidot al răutății, agresivității și durerii.

Draga noastră Rita e o minune de mămică: ne-a trimis vorbă, prin Andrei, întrebându-ne cu ce ne poate ajuta. Când l-am rugat pe Andrei să ne spună cu ce se ocupă mami (să ne dăm seama cam în ce zonă a Povestirilor mami poate face lucrurile un pic mai frumoase), am aflat că Rita e inginer chimist, dar scrie poezii. Am inclus, deci, în numărul 4, poezia covrigului din codița unui prieten care face “Ham!”

Așa cum ne gândim că știți deja (de la numerele anterioare ale Povestirilor Transparente), autorii (mici, mari sau mămici) sunt aranjați alfabetic, în ordinea prenumelui.

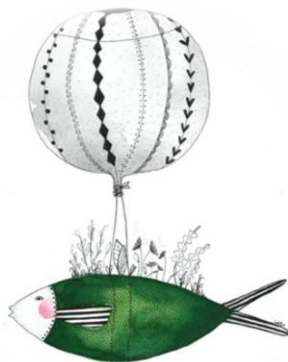
Fie ca războaiele, atât cele mici (din sufletul omului), cât și cele mari (care ard, dor și aduc moarte) să se nimicească sub facerea voastră de bine (precum Muma Pădurii sau alte urâtenii din povești când razele mititele de soare dau lumină și căldură), mână de la mână!

Adina Julean, Peștișorul Beta

Am avut odată un peștișor pe nume Felix. Eu îl iubeam foarte mult deoarece, atunci când eram singură acasă și nu aveam cu cine să vorbesc, mă duceam în fața acvariului și vorbeam cu el. Era un pește albastru și avea înotătoarele lungi, iar atunci când se mișca, arăta ca o pată de cerneală care se întindea în apă. Când plecam în vacanță, îl duceam cu mine peste tot. Îi făcea mare plăcere să-i schimb apa și să-i curăț acvariul și toate pietricelele albe și scoicile care erau așezate lângă acestea. *Atât.*

De unde l-ai primit pe Felix?

L-am cumpărat de la Iulius Mall, de acolo unde sunt multe lucruri pentru animăluțe și n-am vrut să mai ies din magazin până când mama nu mi l-a cumpărat. Îl am de pe la vreo șase ani, dar a murit anul trecut, în 2019 sau 2020. Mi-a fost drag și când a murit mi-a părut foarte rău după el. Mama a zis că nu vom mai lua un alt peștișor pentru că tot așa vom suferi și când va muri acel peștișor.

Alessia Cătană - Cățelul abandonat

Era odată o zi frumoasă de vară când mă plimbam pe drum. Dintr-o dată, am văzut un cățel abandonat, așa că m-am gândit să-l duc acasă la mine, să-l ajut. I-am dat mâncare, l-am spălat și s-a culcat. Apoi l-am dus la medic, iar, după ce a ieșit de la medic, ne-am dus în parc.

Acolo erau multe animăluțe: pisicuțe, cățeluși, hamsteri, papagali și multe alte animăluțe. Când deja s-a făcut noapte, ne-am dus acasă, dar, pe drum, cum era noapte, cățelul scăpase din lesă. Când am ajuns acasă, eram foarte tristă... Dar cineva l-a găsit și ni l-a dat înapoi. De atunci, noaptea deja suntem în casă, nu ne mai plimbăm prin întuneric. *Mai e un pic.* M-am gândit să-i pun numele Max, că este un cățel bun.

Alexa Gaznar – Să ajutăm cum putem!

Între Ucraina și Rusia este un război de ceva vreme, cam de o săptămână. Nimeni nu cred că se aștepta să se întâmple asta în 2022. Cel mai probabil, ne gândeam că anul acesta va fi unul liniștit, cât de cât, pentru că pandemia se liniștea și restricțiile se ridicau, încetul cu încetul.

Dar se pare că nici acest an nu va fi unul foarte liniștit (sau, cel puțin, aceste luni...) Cred că orice donație, oricât de mică (precum o jucărie, o haină sau chiar o pătură pentru mamele, copiii și unii bărbați care și-au părăsit țara pentru a se proteja) este foarte importantă. Doar gândiți-vă câte familii despărțite, câte persoane și animale rănite și toate acestea din cauza unei prostii.

Haideți să gândim pozitiv, că totul se va sfârși cu bine. Eu mă gândesc că totul va fi bine, că toate familiile se vor întâlni din nou și că nu se va porni un război mare.

Să ajutam cum putem Ucraina și să ne rugăm pentru ea, pentru noi și pentru familiile noastre!

Andreea Turc – Caramel

Într-o zi am făcut o vizită la Mănăstirea Bârsana, unde am întâlnit un câțel tare flămând. Cumpărând niște plăcinte, el ne-a zărit și a început să cerșească. Noi am împărțit plăcintele cu el. Mama a aruncat o bucățică de plăcintă în aer, iar acesta a prins-o.

Eu cu sora mea l-am numit Caramel deoarece avea culoarea asemănătoare cu cea a caramelului.

Anita – Pufi și Luna

Erau odată un cățeluș și o pisicuță. Ei nu erau adoptați de nimeni, stăteau pe străzi. Pisicuței îi plăceau mult margaretele.

Le mânca?

Nu, îi plăceau ca flori, erau florile ei preferate.

Iar cățelușului îi plăceau trandafirii.

Pe cățeluș îl chema Pufi și pe pisicuță o chema Luna. Într-o zi a venit cineva și i-a găsit. El le-a dat de mâncare și i-a adoptat. În fiecare zi, se juca împreună cu ei.

Cine a stabilit să-l cheme Pufi pe cățeluș?

Eu am stabilit.

De unde ideea cu Luna pisicuța?

Dintr-o revistă, Pet Shop.

Anotimpul preferat al cățelușului e primăvara, că atunci apar multe flori.

Cel care i-a adoptat am fost eu. Doar că Luna a fugit...

Antonia Burca – Oso, cățelușul

A fost o dată o fetiță care își dorea un animăluț de companie. Într-o zi fetița a ieșit afară și a văzut o cutie din care se auzea un sunet ciudat. Oare ce o fi aici, se întrebă fetița? Fetița se apropie și văzu un cățeluș care lătra de foame și de sete. Fetița luă cățelușul la ea acasă și-i dădu de mâncare și de băut. Tatăl fetiței construi o căsuță și așa cățelușul a rămas la fetiță.

Care era mâncăraca lui preferată?

Mâncare de-aia umedă, de căței.

Ce-i plăcea mai tare, lăpticul sau ciorbița?

Lăpticul.

Când era foarte frig, tremura și sărea în brațele fetiței. Și fetița aceea sunt eu. Și pe cățeluș îl cheamă Oso.

Antonia Pop – Luna și Max

O poveste reală, cu fratele meu și verișorul meu.

Cred că o s-o recunoașteți, pe parcurs.

(Explicație: Antonia și Cătălina sunt vecine, ambele știind cam știe ce câțel latră în ce curte pe strada lor.)

Într-o zi erau doi frați și un verișor și au găsit într-un părculeț o cutie din care se auzea foarte tare un lătrat de câine. Doi puișori: o fetiță și un băiețel. Frații au luat fetița și verișorul a luat câțelul. S-au dus cu toții acasă, apoi le-au făcut analize și după vreo doi-trei ani câțelul de la frați a fugit. Nici până în ziua de azi nu l-am găsit. Cei doi câinișori se numeau Luna și Max.

Atât.

Fetița, Luna, avea un pic de negru și băiețelul era negru, alb și un pic de maro. Și erau murdari.

Luna a venit o dată cu bunica până la școală.

Dar nu știți cățelușii aceia?

Aris Băran – Rex, câinele polițist

Să zic?

Da, da, sunt pregătită. Poți începe.

Rex.

Era odată un câine vagabond, fără casă. Într-o zi, un băiețel pe nume Alex, de șase ani, l-a găsit și l-a luat acasă. Când a ajuns acasă, i-a întrebat pe părinți dacă poate să-l păstreze. Părinții au spus da, cu o singură condiție: să curețe după el, să îl plimbe și să îl hrănească. Alex a fost de acord. Peste 24 de ani, Alex a devenit adult și s-a înscris la Academia de Poliție. După toate antrenamentele, el a reușit să devină polițist. După ce a luat diploma de absolvire, șeful de la secția de poliție a zis că are nevoie de un câine. El știa pe cine să-l ia, pe Rex. De atunci, ei doi prind toți hoții.

Sfârșit.

Cum se explică faptul că Rex a trăit așa de mult?

Câinele acela vagabond era mai special, primise un dar de a trăi foarte mulți ani.

Cum arăta zgarda lui Rex?

Roșie cu o plăcuță de aur.

Bogdan Vânătu – Albi

Albi a fost peștele meu preferat. Lui îi placea să se joace și să sară în apă. El era un Beta, adică era un pește tropical ce îi plăcea să stea și să doarmă lângă planta lui. Nu-i plăceau alți pești pentru că nu voia vizitatori decât pentru împerechere. Iar el făcea multe bule atunci când voia să atragă o femelă . Odată când dormeam, aveam febră mare și Albi a început să sară făcând gălăgie și a trezit-o pe mama, care a venit să ne verifice în camera noastră cum dormim și a observat că am febră și ca să îmi scadă febra mi-a dat medicamente. Uneori înota de sus în jos de zici că se dădea ca pe tobogan de sus în jos.

La moartea lui l-am îngropat toți în pădure și i-am făcut cruce din bețe sushi.

Cristian Urs – Povestea cu cățelul și trotineta

Am avut un câine și, când mă vedea, lătra încontinuu. Dacă mergeam lângă el, stătea liniștit și mă asculta, însă doar uneori. Dacă mă joc cu el, este ascultător. Mai demult, mârâia, dar asta era din cauză că era rănit la picior. Și atunci eu i-am dat de mâncare și i-am pus un bandaj. Și îmi lingea bicicleta sau trotineta, în loc să mă lingă pe mână, ca alți căței! Și odată i-a picat trotineta fix în cap și s-a speriat și s-a ascuns în cușcă. Pentru că eu eram în casă și nu l-am putut păzi de trotineta... Altă dată, când a intrat în grădină, pe o ușă pe care a găsit-o deschisă, a făcut dezastru...

Când a îmbătrânit, a început să moară...

și l-am dus la spital și chiar a murit.

Dar era foarte cuminte...

Și cum îl chema? Avea un nume?

Da, dar eu nu-i știu chiar numele foarte bine, dar i-l știu un pic. Eu uneori îl strigam Max, dar bunica îi spunea pe numele lui, pe care nu mi-l mai amintesc, că nu era un nume simplu.

Când câinele tot sare, de fapt el vine să-l mângâi sau își apără casa. Când latră, eu știu că a intrat cineva în curte.

Odată, am închis repede ușa și m-am ascuns acolo, lângă biciclete și îl țineam de lesă și stătea cuminte, dar era fioros pentru oricine altcineva care nu era din familie.

Îți amintești vreun moment deosebit din viața acestui cățeluș?

A luat lesa în botic și mi-a dat-o atunci când a vrut să-l plimb.

Și la lac, când l-am dus, acolo avea mai mulți prieteni de-ai lui și nu știam dacă latră de supărare sau de prietenie.

Prima dată când l-am întâlnit, era vară și voiam să-mi iau trotineta și câinele meu avea botnița, m-a lovit cu botnița și am căzut în fund în iarbă.

Daria Vlad – *Animalele rămase în urmă...*

Războiul dintre Rusia și Ucraina nu mi se pare în regulă din cauză că rămân multe animale în urmă...

Dar, cu ajutorul soldaților, sper că animalele sunt salvate și duse la adăpost.

Sper să se termine acest război, pentru a putea ajuta oamenii să se întoarcă acasă la ei și pentru a ajuta animalele să își regăsească stăpânii.

David Cioază - Rex cel nebun

Eu mi-am cumpărat un cățel, pe care îl chema Rex. L-am dus la bunica și de acolo a început totul.

M-am jucat cu el și a venit un câine cu care a început să...*am greșit...modificăm...*să se joace și i-am lăsat în pace și după o oră am venit la Rex și el era ascuns pe un câmp. L-am ajutat și am venit cu el acasă, l-am hrănit și după aceea l-am dus la bunica din nou și l-am lăsat acolo.

Bunica s-a bucurat foarte mult. Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus poveste-așa!

Cum arăta Rex?

Negru, tot, și mare de statură.

Îi plăcea apa lui Rex?

Nu prea.

Și cum îi făceați băiță?

Îl țineam și îl dădeam cu apă ușor calduță.

Denis Năsui – Cățelul bunicii pedepsite

Să încep?

Era o zi de vară, eram afară cu prietenii mei și cu câțelul meu.

A venit bunica și mi-a zis să-l scot din lesă. Eu i-am zis că nu-l voi scoate, că el va fugi. Ea a zis să-l las, că nu fuge nicăieri, că e un câțel bun și ascultă.

După ce am vorbit cu bunica, i-am dat lesa jos și a luat-o la fugă pe stradă-n sus.

Eu și prietenii mei îl fugăream, dar am zis că, atâta vreme cât îl fugărim, va crede că ne jucăm cu el și va fugi cât mai departe. Prietenii mei erau agitați și tot fugeau după câțel... Când a trecut strada, aproape a lovit-o un autobuz. Și acolo s-a oprit, că a văzut doi câini, mai mici decât ea. Și, după asta, a luat-o un domn cu bicicleta și a adus-o înapoi.

Și ne-am jucat cu ea în lesă și am pedepsit-o pe bunică! I-am zis să nu mai lase câinele fără lesă când e mic și n-are mai mult de trei ani.

Denissa Ciacoï – Războiul din Ucraina

Nu înțeleg cum s-a putut ajunge la un război. De-abia acum, în clasa a VII-a, am învățat despre al doilea război mondial și mă rog la Dumnezeu să nu trebuiască să învățăm și despre al treilea...

Sunt multe glume pe rețelele de socializare despre acest război, însă consider că nu își au locul, deoarece, dacă noi eram în situația Ucrainei, nu știu ce ne făceam...

Sper ca totul să fie bine și să nu degereze într-un război mondial...

Gabriel Lazăr – Peștișorul cel șmecher

Deci era odată un peștișor care era în Oceanul Pacific.

Într-o zi, după el a venit un rechin. Peștișorul era foarte înspăimântat de rechin și a încercat să fugă cât de rapid putea. Când, la un moment dat, a ajuns la o stâncă, a și fost înconjurat de rechini! Peștișorul, de teamă, a sărit din apă. Și atunci a văzut că poate să zboare! Și a scăpat de rechini!

Apoi, o barză l-a înghițit în gură. Adică în cioc.

Peștișorul s-a zbatut și a reușit să iasă prin dosul berzei.

Gabi, cum să scriem “dosul berzei”?

Nu zice nimic, doar râde...

Scriem, deci, “dosul berzei”...(Povestitorul nostru, stăpânul nostru!)

Apoi o balenă a văzut peștișorul și a zis că peștișorul va fi delicios. Peștișorul s-a gândit că nu mai are cale de scăpare din burta balenei când și-a amintit că are o prietenă balenă care i-a spus că balenele se gâdilă foarte ușor de pe interior. Când peștișorul a început să gâdile balena, balena l-a strănutat în afară. Apoi peștișorul și-a găsit familia și de atunci a învățat că poate să zboare peste tot.

Dar acest peștișor unde a mers la școală, că s-a descurcat așa bine în viață?

A mers la școala de balene. A fost admis acolo pentru că părinții lui au câștigat la loto și au avut destui bani să plătească școala de balene.

Cum se îmbrăca peștișorul? Într-un sacou albastru, furat din dulapul tatălui lui.

Vai de mine și de mine! Bine că am terminat povestea. Altfel cine știe ce se mai întâmplă?

Luca Stănică - Cei doi prieteni

A fost (odată ca niciodată) un copil pe nume Andrei. Andrei avea o pisică și un cățel. Cei trei erau foarte buni prieteni. Într-o zi, Andrei a plecat în vacanță cu părinții săi. Cei doi au rămas singuri acasă și au fost triști... Mai târziu, când și-au dat seama de avantajul de a sta singuri acasă, s-au jucat și s-au distrat. Când Andrei a ajuns acasă, pisica și cățelul au fost foarte fericiți.

Sper că povestea aceasta le-a plăcut tuturor cititorilor!

Mateo Dolha – *Pace pe pământ*

Pacea este o responsabilitate pe care oamenii o au pe Pământ. Fără ea, nu există plăcere sau liniște. Pacea din sufletul fiecăruia contribuie la menținerea Pământului și trebuie păstrată cu grijă. Pentru a fi păstrată, conflictele, oricât de mici, trebuie evitate și, dacă chiar apar, trebuie să ne liniștim noi înșine, în primul rând. Pacea este modul prin care putem să menținem Pământul sănătos.

Maria Marcu - Cele două prietene

Erau odată două prietene care au rămas acasă singure.

Părinții lor plecaseră la mare și prietenele s-au gândit să *facă distracție, adică să se distreze*. Peste o săptămână, părinții au ajuns acasă, iar fetele uitaseră să facă curat. Părinții le-au pedepsit și după aceea fetele trebuiau să facă curat în toată casa.

Părinții celor două fete s-au gândit să le facă o surpriză: le-au cumpărat doi cățeluși mici, iar ele s-au bucurat foarte mult. Și fetele s-au distrat foarte tare și după o săptămână au vrut să meargă într-o excursie cu doamna lor învățătoare și cu toți copiii din clasă.

Dar ele nu voiau să meargă fără câinii lor. Fetele au pus câinii în trolere și fetele s-au distrat împreună cu ei, dar fetele au trebuit să ascundă câinii de toți ceilalți.

Noroc că nu lătrau prea tare și au reușit.

Mădălina Sabo – Cățelul-pisică

A fost odată o fetiță care nu era foarte fericită...

Părinții ei au văzut acest lucru și au încercat să o înveselească. Se apropia ziua de naștere a fetiței, iar ea tot supărată era... Părinții se gândiră la un lucru la care nu s-au mai gândit până atunci: să îi cumpere un cățeluș. Venise ziua ei, iar părinții erau nerăbdători să-i dea cadourile.

Se apropiară de ea și-i spuseră: „Draga noastră, acest cadou este din partea noastră! Sperăm să-ți placă.”

Fetița deschise cadoul și zări un cățeluș. Rămase uimită și le spuse părinților ei: „Vă mulțumesc, din suflet! Nu mă așteptam la așa ceva. E tot ce mi-am dorit!”

Fetița fugi în brațele părinților, cu zâmbetul pe buze. De atunci, n-a mai fost supărată niciodată.

Tu ești fetița aceea?

Da, doar că eu am primit o pisicuță.

Natalia Cioancă - Bufnița neagră

Într-o noapte geroasă, piticii au văzut o bufniță neagră. Ei credeau că este neagră, deoarece era noapte. Dimineața piticii iar au văzut-o și s-au convins că era chiar neagră. Ei s-au uimit văzând o bufniță neagră. Tot ei mai credeau că există numai bufnițe maro și albe.

Un pitic numit Știe-Tot a spus întregului sat că acea bufniță este a unei vrăjitoare care a murit cu zece secole în urmă. Și și-a trimis bufnița să-i spioneze pe pitici.

Aceștia s-au speriat rău, așa că au început să fugă prin pădure. Unii se ascundeau, iar alții fugeau. *Atât.*

Câți pitici erau? Aproximativ...

Șapte.

Ăia din căsuță?

Da.

Cum se îmbrăca un pitic într-o zi de școală?

Hmmm. Un pitic arăta cu căciula roșie, îmbrăcat în verde și cu cizmulițe negre.

Ce mâncau piticii, într-o zi obișnuită?

Piticii mâncau banane, într-o zi obișnuită. De ziua lor, le făcea bunica, care locuia în aceeași casă, un tort cu banane.

Raul Pop – Ariciul fără țepi

Era, într-o zi de primăvară, un arici, la un adăpost de toate felurile de animale. Iar într-o zi nu știu cum a făcut de a reușit să scape și a picat într-un canal, iar apoi a mers pe o aerisire a unei case și a ajuns la o fetiță.

Aricii au momentul ăla să-și schimbe țepii?

S-ar putea, nu sunt sigură (spune Sofi, care aștepta să-și spună și ea povestea).

Scriveți și asta?

Scriu, Raul, mamă dragă. Că e frumos cum povestim noi și pe lângă poveste.

Și fetița era singură acasă, deoarece venise de la școală, iar părinții ei au venit mai târziu acasă, iar ariciul era aproape de acea perioadă când i se dădeau jos țepii și când au ajuns acasă părinții, erau tot țepi pe jos.

Părinții au avut o noapte foarte fericită, pentru că au adunat toți țepii. *(Râde Raul al nostru, bucuros că au ajuns și părinții să muncească ceva pe lumea asta.)*

Și de atunci fetița îl ține pe acest arici într-o cușcă.

După ce i-au căzut toți țepii, a început să semene cu un porc de guineea.

Ce mânca ariciul nostru?

Ariciul mânca porumbul din grădina bunicilor, adică rodea tulpina porumbului.

Și când a mers odată la bunici, fetița a luat și ariciul în cușcă, iar când s-a jucat cu el, pe terasă, bunica a chemat-o să mănânce. Iar ariciul a fugit în grădină și a ros toate tulpinile cucuruzilor.

Și mai avem un pic. Pot să zic?

Și cum au mers ei, grădina era fix în fața casei. Și nu mai era niciun porumb.

Și atunci? Și atunci a trebuit să-i culeagă pe toți, și au făcut o oală mare cu cucuruz și le-au dat la toți vecinii.

Rita Ghițulescu - Așteptare

Mi-am făcut codița covrig

Pentru tine.

Am văzut că aceștia

Te fac să zâmbești

Când îi guști

Și te aștept

Să îți fiu

Bucurie.

Sara Talpoș - Cățelușul adoptat

Era o zi ploioasă de toamnă. În acea zi, Adelina cu Andrei au mers la magazin. În drum spre magazin, cei doi frați au întâlnit doi cățeluși adorabili, unul mai frumos ca altul. Unul era șaten, celălalt era roșcat. Cei doi frați au luat ce trebuia din magazin, apoi au dus cățelei acasă. Andrei și Adelina le-au cumpărat tot ce le trebuia, chiar și zece jucării și doi saci mari de mâncare. Cățelei erau gemeni, două fetițe. Pe una o chema Daria și pe cealaltă Sara.

Ca pe tine o chema pe cățelușă, Sara dragă?

Da.

Cei doi frați s-au bucurat să aibă doi cățelei de companie în casa lor minunată.

Gata?

Da.

Hai să-ți mai pună Teacher niște întrebări, bine?

Cum arăta căsuța?

Căsuța avea un acoperiș cărămiziu, geamuri albastre și pereții galbeni.

Care era activitatea de timp liber a celor doi frați?

Scoteau cățelușii afară, să se joace cu ei.

Și care era desertul preferat al cățelușilor?

Bobitele și oasele.

Sofia Sîngeorzan, *Vulpoiul Putin*

Într-o pădure numită Codrul de argint, existau două tabere de animale. Una se numea Tabăra Vulpilor și alta Tabăra Câinilor.

Între cele două clanuri, de veacuri întregi, era pace, după ce făcuseră un armistițiu. Însă vulpile, cum erau, de felul lor, lacome și rele, erau și foarte uitoare. Vulpile doreau cu ardoare jumătatea pădurii care era locuită de câini. Vulpile aveau un șef suprem care se numea... Vulpoiul Putin.

Chiar așa, Sofi?

Da, chiar așa. Mami mi-a dat ideea. Că, dacă tot e cu războiul...

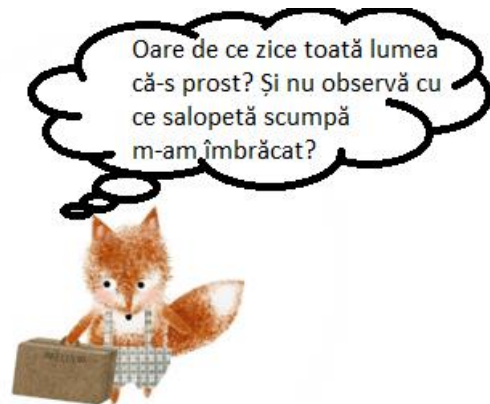
Acesta și-a, *cum se zice*, și-a ordonat armatei sale atacarea taberei de câini. Când au dat prima lovitură vulpile, câinii erau dezorientați. Nu înțelegeau de ce vulpile și-ar fi încălcat armistițiu. Însă și-au revenit repede și au evacuat femelele și puii din sătucul lor, ducându-le, *cum să zic*, pe un munte aflat în apropiere, care era dominat de vulturi. Dar vulturii erau prietenii lor.

Când păsările au aflat că șiretele vulpi atacaseră orașul câinilor și-au zis „Cum îndrăznesc aceste jivine să încalce teritoriile altor clanuri?” Atunci vulturul conducător i-a anunțat pe toți ceilalți, zicând „Vom lupta de partea câinilor! Cei nedreptățiți trebuie să fie apărați de cei răi și lacomi!” Apoi a dat ordin armatei sale să meargă în ajutor câinilor.

Cu ajutorul vulturilor, câinii s-au mobilizat și s-au pregătit pentru a doua lovitură a inamicilor. A doua oară, vulpile n-au mai avut atâta noroc, n-au mai putut să intre așa ușor pe hotarele câinilor. Atunci când au venit în luptă și vulturii, vulpile au fost, *cum să zic*, rase de pe fața pământului, de puterea armatei rivale.

Gata?

Nu. Mai am o morală. Astfel, împreună, vulturii cu câinii au înfruntat greutățile și, dând ce pot mai bine, au dat și ce e mai bun în ei. Și astfel, au câștigat.

Tania Roboș - *Nu avem nevoie de acest război!*

Știm cu toții ce se întâmplă acum în Ucraina și sunt sigură că nimeni nu-și dorește acest război. Vrem ca acei oameni să trăiască liniștiți în casa lor pentru care unii au muncit toată viața. Îi vrem în siguranță, în viață, pentru că toată lumea are dreptul la asta.

Nu avem nevoie de acest război în care, de o săptămână, atâția oameni și-au pierdut viața, de ambele părți. Cei care au avut norocul și sprijinul financiar au fugit în alte țări, cu gândul că poate (și cel mai probabil) n-o să-și vadă tații (tații care au rămas să lupte pentru țara lor). Este tragic să fugi repede, luând câteva haine într-un mic ghiozdan sau bagaj. Toți dorim ca această oroare să se termine odată și viața să revină la normal!

Tudor Cir-Pop – Azorel

Era o zi ploioasă, de toamnă. *Punct.* Am ieșit la o plimbare în parc cu câinele meu, Azorel. Parcul era plin de bălți. Din greșeală, am aruncat mingea lui Azorel într-o baltă. Acesta a fugit după minge și mi-a adus-o, scuturându-și blana, bucuros. M-am murdărit cu noroi din cap până-n picioare. Când am ajuns acasă, sora mea s-a distrat foarte tare de felul în care arătam!

Gata! Și semnul exclamării.

Cum l-ai primit pe Azorel?

Am văzut o reclamă la un adăpost de animale și erau acolo tot felul de specii de câini, unele agresive și unele pașnice. Ne-am mai plimbat un pic pe acolo și ne-am decis să-l luăm pe acel câine-lup. L-am dat numele Azorel, pentru că dădea mult din coadă. Și lui îi plăcea efectiv să se joace. Și la veterinar i-am făcut toate vaccinurile și în vacanță am plecat la țară, la casa noastră, și acolo a văzut găinile și s-a speriat. Că era pui mic atunci, și eu aveam patru ani.

